Suomen Koratrengas ry:n jäsenlehti

Korvalehti

1/2006

Suomen Koratrengas ry

http://www.wakkanet.fi/korat

JÄSENMAKSUT:
Varsinainen jäsen 11 €
Perhejäsen 5 €
Jäsenanomuskaavakkeita saa hallituksen jäseniltä.

Korvalehti

Julkaisija Suomen Koratrengas ry

Kuudestoista vuosikerta

Toimituskunta:
Koratrenkaan hallitus

Päätoimittaja:
Milla Talja
Rusthollarintie 13 G 55
00910 HELSINKI

Taitto:
Kirsi Ziegler

KORVALEHTI 2/2006 ilmestyy ELOKUUSSA
Siihen tarkoitettu aineisto tulee lähettää toimitukseen 1.8.2006 menneessä.

Artikkelit mielellään levykkeellä tai sähköpostina (MSWord- tai tekstitiedostona). Myös kuvat voi lähettää tiedostona (TIF, JPG).

Kansikuva

Vuoden veteraani
Tatsutan Filip Samitin-Jayh
valmistui Eurooppa Premioriksi
26.11.2005 Turussa.
Filipin omistaa Sanna Veijalainen.

Korvalehti onnittelee!

Hallitus 2006:

PUHEENJOHTAJA
Sanna Veijalainen
Pääskyvuorenkatu 27
20540 TURKU
044 525 0708
melodian@netti.fi

VARAPUHEENJOHTAJA
Milla Pyötsiä
Kaakkoisväylä 3 A 27
01480 VANTAA
050 302 6588
dewdrops@netti.fi

SIHTEERI/VARAJÄSEN
Tanja Salo
Sävelkuja 1 as 22
20740 TURKU
040 596 5369
tansalo@gmail.com

RAHASTONHOITAJA/ PENTUVÄLITYS
Outi Niemi
Kunnaankatu 11 B 10
21200 RAISIO
050 549 8233
outin@nic.fi

KORVALEHTI, PÄÄTOIMITTAJA
Milla Talja
Rusthollarintie 13 G 55
00910 HELSINKI
milla.talja@welho.com

PALKINNOT/VARAJÄSEN
Marja Heikkinen
Pohjoistullinkatu 20 C 8
23500 UUSIKAUPUNKI
050 337 1013
marja@amalino.fi

JÄSENET
Elina Hakamäki
Jokikunnantie 167 B
03400 VIHTI
040 761 5744
elina.hakamaki@luukku.com

Kirsi Ziegler
Amiraalin puistotie 12 A 9
02320 ESPOO
040 772 5505
kirsi.ziegler@iki.fi

Puheenjohtajalta

Uusi vuosi ja uudet kujeet

Vuosikokous pidettiin Turussa helmikuussa. Hallitus ja toimihenkilöt vaihtuivat jonkin verran. Lehden etuaukeamalta ja yhdistyksen nettisivuilta löydät kaikki toimihenkilöt ja heidän yhteystietonsa. Suurimmat muutokset ovat varmaankin sihteerin ja lehden taittajan vaihtuminen. Lisäksi päätettiin, että Korvalehti ilmestyy tänä vuonna kolme kertaa aiemman neljän kerran sijasta. Näin saamme paksumpia läpysköitä järkevin väliajoin. Toivottavasti uudistus on onnistunut.

Kokous päätti myös, että yhdistys pitää syksyllä esittelynäyttelyn. Paikka on Vihti ja alustava ajankohta sunnuntai 15.10. Pistäkääpä se nyt jo kalentereihinne. Apujoukkoja tarvitaan varsinkin paikan päällä, jotta hommat saadaan hoidettua yhdistyksemme hyvän järjestäjän maineen mukaisesti. Esittelynäyttelyt ovat yleensä olleet menestyksiä. Tehdään tämänkin vuoden näyttelystä sellainen!

Perehdy myös tarkkaan toisaalta tästä lehdestä löytyvään kesätapaamiskutsuun. Seuraa ohjeita tarkoin ja tule mukaan pitämään hauskaa.

Sanna Veijalainen

Tässä numerossa

Vuoden kissat 2005 2
Valmistuneita ja muita näyttelytuloksia 13
Matkalla: Kuinka Tauno päätyi Suomeen 16
Tikkurilan ihmiskissat 22
Thaimaan kuningatar: Pomon paikka 24
Kissan terveys: Plasmasolustomatiitti 26
Pennut ja siitosurokset 28
Kesätapaaminen 30

Vuoden kissat 2005

VUODEN AIKUINEN

CH Tiny Bpah-teuun Songsuda
Om. ja kasv. Tomi Pahkala

”Mitäköhän tuostakin pennusta tulee, kun näyttää niin kummalta” , Annukka ja Tomi pohtivat pian Soinnun syntymän jälkeen. Aika paljonkin, ilmeni jälkeenpäin. Outo ulkonäkö taisi johtua vain siitä, ettei Sointu muiden sisaruksiensa tavoin näyttänyt äidiltään. Vakaasti harkittuaan pentueen riiviön jättämistä kotiin Annukka ja Tomi löysivät itsensä laatimasta sijoitussopimusta: Sointu muuttaisi siskonsa Sirkan kanssa Helsinkiin Hannan ja Mikan luo. Näin alkoi Kaunottaren ja Juuston seikkailu suuressa maailmassa…

Kotiutuminen Hakaniemen residenssiin kävi nopeasti yrityksen ja erehdyksen kautta. Kaikista suurista ja vaativista (?) turvatoimista huolimatta tuli muun muassa kroolattua vessanpöntössä, juostua ikkunoita päin ja savustettua koko asunto. Kauneuden lisäksi Soinnulle on annettu myös parivaljakon älynlahjat, vaikka se ei kyllä menoa paljon haittaa – mitä päättömyyksiä Sirkka ikinä tekeekin edellä, sen tekee Sointukin, mutta pienen harkinnan jälkeen, täyttä ymmärrystä vailla.

Urbaaneina citykissoina matkustaminen on siskoksille miltei arkipäivää: on tullut nähtyä niin Tampere kuin Espanjan aurinkorannikkokin. Myös naapurihuoneistossa on tullut käytyä, koska Mika jätti oven käytävään niin sopivasti sekunniksi auki. Kotiinpaluu on kuitenkin aina yhtä ihanaa, eikä mikään voita omaa raapimapuuta ja nukkumista Hannan ja Mikan sängyssä.

Annukan ja Tomin houkuttelemina päätettiin lähteä kokeilemaan siipiä kissanäyttelyyn, ja hyvinhän ne ovat tuntuneet kantavan huolimatta Soinnun omista protestiäänistä. Pystejä on kertynyt, ja siinä sivussa herkkusienen arvonimi. Syksyn tiukan ja menestyksekkään näyttelykiertueen jälkeen Sointu kävi joululomalla Turussa tapaamassa Jellonaa, ja parin päivän lomaromanssin seurauksena laskiaissunnuntaina Sointu sai ensimmäisen pentueensa: kolme poikaa ja kolme tyttöä.

Nuoluneurootikko Sirkka avittaa Sointua hoitovastuun jakamisessa nuolaisemalla pentua jos toistakin Soinnun imetyksen lomassa. Luonnollisesti sisko pitää huolen myös Soinnun turkin huoltamisesta, ja näin se on aina huippukunnossa näyttelyn koittaessa. Nähtäväksi jää, mitä tulevaisuus tuo tullessaan niin näyttely- kuin penturintamallakin.

Hanna, Mika, Annukka ja Tomi

VUODEN KASTRAATTI

IP & EC Catfever's Anjing-Feng
Om. Milla Pyötsiä, kasv. Virpi Mäkelä

Tervehdys kaikille! Aika raapustella, vaikka mieluummin ottaisin kyllä lepoja tuossa Piman kainalossa. Tällä kertaa osallistuinkin tuohon ns. eunukkiluokkaan, eli siis kauniimmin sanottuna kastraattiluokkaan, kuten moni teistä varmaan viime vuoden raapustelujen jälkeen muistaakin.

Vuosi on sujunut pääosin rauhaisasti. Tosin – meille tuli viime kesänä uusi perheenjäsen, Into. Hän se vasta on iso ja yrittää esittää hormoneineen kovaakin jätkää. Olisin kaveria, mutta hän ei – valitettavasti. Toisaalta ymmärrän kyllä, sillä olenhan itsekin kokenut tuon vaiheen. Voi niitä aikoja, voi niitä. Ihan alkaa laulattaa! Noh, tarinaa alkaa taas tulla, joten on äkkiä siirryttävä tämän sepustuksen oikeaan aiheeseen, eli näyttelyihin.

Näyttelyissä tuli viime vuonna piipahdeltua 10 kertaa – ja tulipa käväistyä Italian maallakin ihan maailmannäyttelyssä!

Aika hyvin sielläkin taisi mennä, koska emäntäni sanoi, että olin vallan aiheuttaa hänelle sydänkohtauksen pärjäämällä niin hyvin. Noh, kaipa sitten – mutta onneksi niin ei kuitenkaan käynyt! Tilannehan meni siellä todella niin tiukaksi, että tasaäänin jäin somaliherran kanssa vastakkain ihan viimeiseen asti – harmillista vaan, että hän minut lopulta pätki! Vaikka täytyy kyllä sanoa, että hän oli melkoisen hyvin esiintyvä herrasmies, vaikkakaan huonommaksi en kyllä mielestäni jäänyt siinä suhteessa. Revanssia odotellaan. Tällä eräähän en voi muuta kuin lohdutella itseäni, kuten emäntäni minua: en hävinnyt huonolle. Somaliherra oli edellisenkin vuoden maailmanvoittaja, nyt siis tuplasellainen – onnittelut!

Viime vuosi alkoi aika rauhallisesti näyttelyasioissa, kuten yleensä meidän perheessä tapana on. Alkuvuosi yleensä huilataan ja lomaillaan ansaitusti näyttelyistä. Siitä on sitten hyvä jatkaa vuotta eteenpäin, täysin levänneenä. Vuoden ensimmäisessä mittelössä, huhtikuun erikoisnäyttelyssä, hävisin Jerrylle, mutta kaikki kunnia Jerrylle, komea herrasmies on hänkin. Mutta tulipa tuolloin tulosta siitosuroksena, sillä olin heti Kallen jälkeen sijalla 2! Kiitos jälkeläisilleni! Erikoisnäyttelyn jälkeen tulikin sitten jo ihan mukavasti tulosta: Hyvinkäältä kategoriavoitto, Helsingistä kategoriavoitto, tuomarin paras -tuloksia viisi ja yksi värin paras -tulos. Ihan hyvin – vai

mitä? Emäntäni kertoi, että pärjäsin hyvin myös Turokin (3. sija) ja SRK:n (8. sija) listoilla.

Palatakseni hieman menneisyyteen, on pakko jakaa teidän kanssanne tämä yksi asia. En oikein tiedä, miten siihen tulisi suhtautua, ja välillä se oikein itkettää. Kastraattiurani aluksi olin hieman harmissani, että lastentekohommat saivat jäädä, kunnes huomasin, miten mukavaa onkin olla kastraatti: ei enää jatkuvaa tyttösten ajattelua, ei reviirin merkkausta, ei serenadeja. Mutta minä asun tytön kanssa, joka ajoittain ihan *vaatimalla vaatii* – siis niin kuin tiedätte, mitä. LUULIN oikeasti päässeeni siitä! Emäntäni kyllä lohduttaa minua, kun minua oikein kovasti itkettää Piman ollessa siinä edessä ”silleen”, että ”kyllä Pima siitä parin päivän päästä rauhoittuu”. Toki, mutta on tämä oikeasti melkoista. Tuntuu, kuin siitosurani jatkuisi edelleen, mutta ilman lapsia. Noh, armosta on homma hoidettava (ettehän kerro Pimalle?), ainakin siihen asti, että keksin muita tapoja suhtautua – tämä on toisaalta se tuttu tapa. Mutta hyviä ideoita vastaanotetaan!

Oikein mukavaa kevättä ja kesän odotusta kaikille korville ja heidän isännilleen & emännilleen ja ekstraterveiset lapsilleni ja lastenlapsilleni, joita on myös siunaantunut! Nyt tämä herrasmies jatkaa lepoja. Onneksi Pimalla ei ole ”ne” ajat….

*Elmo *lepojen välissä**
tekstin kirjasi emäntäni Milla Pyötsiä

VUODEN NUORI, jaettu 1. sija

GIC Poison's Yai dek chai
Om. Elina Hakamäki, kasv. Outi Niemi

Kamu muutti meille lokakuussa 2004 Kiun (Artist's Bong Khaam) kaveriksi. Alussa hieman jännitti, miten Kiu asiaan suhtautuisi. Kaikki meni kuitenkin hienosti, ja pojat olivat ystävyksiä ensi hetkestä lähtien. Ensimmäisenä yönä ei juuri nukuttu, sillä se meni juostessa ympäri meidän suuren suurta yksiötämme. Outi oli kasvattanut Kamusta uskomattoman hyvätapaisen pojan, joka tietää, mitä sana EI tarkoittaa ja mikä on sohvan ja raapimispuun välinen ero. Kamu on ollut todella kiltti lapsukainen, eikä kurinpitovaikeuksia ole ollut. Murrosikä meni ohi noin kahdessa kuukaudessa viime syksynä, kun Kamu oli vähän yli vuoden vanha. Silloin pojilla oli hieman erimielisyyksiä, mutta onneksi tilanne rauhoittui nopeasti, ja nykyään pojat ovat jälleen parhaita kaveruksia. Välillä härnätään puolin ja toisin, mutta lopulta nukutaan pesässä yhdessä poski poskea vasten!

Näyttelyissä Kamu on viihtynyt oikein hyvin. Yleensä sen kyllä kuulee, kun me olemme näyttelyssä. Kamulla on niin paljon asiaa tuomareille ja kaikille muillekin. Kamu ei ole sisäistänyt sitä näyttelysääntöjen pykälää, jossa kerrotaan, että tuomaria puhutellaan vain kysyttäessä! Kamun siskon Ursulan omistaja Teemu sanoikin katsoessaan eräässä näyttelyssä Kamun kuvaa, että ”kas kun on saatu yksi kuva niin, että pojalla on suu kiinni”.

Suomen lisäksi olemme käyneet näyttelyreissuilla Riikassa ja muutaman kerran Ruotsissa. Matkat ovat sujuneet ongelmitta, ja taustajoukoillakin on ollut oikein rattoisia reissuja. Riikan-matkalla laiva keinui niin paljon, että mamilla meinasi taju lähteä. Sen jälkeen oli vielä noin kuuden tunnin ajomatka Riikaan. Hotelliin päästyämme Kamu tuli boksista ulos muina koratteina, ja kaikki oli loistavasti: ei oksennusta ja pissakin tehty oli laatikkoon! Myös lentokone on Kamulle tuttu kulkuneuvo, ja sielläkin matka sujuu nukkuen. Näiden reissujen varrella matkaan on tarttunut sen verran serttejä, että Kamu valmistui Grand International Championiksi joulukuussa.

Tyttöystäviä Kamulla on ollut kolme – Doris, Daria ja Ansa – ja lapsia on yhteensä 11. Kaikki tytöt olivat Kamun mielestä ihan mukavia, mutta kaikista rakkain taisi kuitenkin olla Ansa. Kamu jäi ansaan, kirjaimellisesti. Tästä romanssista syntyikin Vuoden nuoren tittelin Kamun kanssa jakava Gilda-tyttönen. Kamu lähettää rakkaita terveisiä kaikille lapsilleen ja tyttöystävilleen. Lastenhoidosta poika ei taida paljon ymmärtää, mutta toivoo kuitenkin näkevänsä jälkikasvuaan (ja tyttöystäviään!) joskus vaikkapa näyttelyiden merkeissä. Ja tietysti vielä "narisevat" terkut kasvattaja-Outille!

Kamun "assarit"
Elina ja Juha

Kuva:
Heikki Siltala

VUODEN NUORI, jaettu 1. sija

Mythai Wang Kaang Raang
Om. ja kasv. Milla Talja

Elokuinen perjantai oli jo kääntymässä iltaan, kun Gilda-neiti putkahti maailmaan äidistään Ansasta – kolmen koplan keskimmäisenä koratvauvana. Jo varhain ihastuin pikkuneidin olemukseen ja rentoon luonteeseen. Aikani asiaa pähkäiltyäni tulin siihen loppupäätelmään, että Gilda-neito jäisi kotikissalaan jatkamaan sukuaan.

Niinpä loka–marraskuun vaihteessa tyttönen jätti synnyinsijansa äitini luona Hämeenlinnassa ja lähti pääkaupungin humuun. Pikkukorvan muuttojännitystä helpotti se, että samalla helsinkiläistyi myös Ansa-mamma. Vastaanotto uudessa laumassa oli onneksi suopeanlainen: ikikakara Kerkko ilahtui kovasti saatuaan kaverin, joka jaksaa juoksu- ja painileikkejä liki loputtomiin, ja myös kissalan mummo-osasto sopeutui pikkukorvan tempauksiin. Tosin kärsivällisyys on joskus ollut kortilla, kun Gilda hyökkää pahaa-aavistamattman laumakumppanin niskaan tämän nukkuessa ja puree minkä pienillä hampaillaan pystyy. Gilda ei nimittäin tunne sanaa ”pelko” eikä käsitettä ”vanhempien kunnioittaminen”. Ainoastaan Ansa-äiti onnistuu pitämään jonkinlaista rotia villinpuoleiselle jälkikasvulleen.

Kolmen kuukauden rajapyykin Gilda saavutti marraskuun alussa ja ehti siten käydä näyttelyissä viime vuoden puolella neljästi. Saldoon kertyi yksi tuomarin paras- ja yksi komea kategorian paras -voitto, joiden ansiosta pikkuneiti jakaa Vuoden nuoren tittelin isänsä Kamun kanssa. Jos pojasta polvi paranee, niin kyllä myös tyttärestä! Samalla Gilda jatkaa myös äitinsä suvun kunniakkaita perinteitä: sekä isoäiti Helmi että isoisoäiti Nysse ovat aikanaan voittaneet Koratrenkaan Vuoden nuoren tittelin.

Aika kuluu kuitenkin huisia vauhtia, ja Gilda on jo isompi kuin pikkuinen Helmi-mummonsa. Näyttelyharrastusta jatketaan myös tämän vuoden aikana, toistaiseksi nuorten- ja myöhemmin aikuisten luokissa. Joskus syksyllä tulee myös aika miettiä oman jälkikasvun hankkimista, mutta siihen on vielä pitkä aika. Vielä nyt Gilda on elämäniloa pursuava varhaisteini, jonka suurin ilo on repiä vessapaperirulla sadoiksi pieniksi palasiksi.

Milla Talja

Gilda Jyväskylän näyttelyssä 11.2.2006.
Kuva: Heikki Siltala (http://www.heikkisiltala.com).

VUODEN VETERAANI

EP Tatsutan Filip Samitin-Jayh
Om. Sanna Veijalainen, kasv. Anita Harkki

Filip, Filippus, Vilkki, Vanha Sika, Maailman Paras Kisulainen… Rakkaalla kissalla on monta nimeä. Filip (s. 12.11.1994) on minulle aivan erityisen rakas. Se on ensimmäinen kissani ja ehdottomasti minun, eikä esimerkiksi mieheni kissa. Filip on viisas, rauhallinen, kiltti ja kultainen. Sen lempipaikka on lämmin syli ja lempiruokaa katkaravut, joita se saa mielestään aivan liian harvoin. Aina, kun mikroaaltouuni on päällä, luulee Filip-rukka saavansa katkiksia…

Filip pitää matkustamisesta ja reissaamisesta yleensäkin. Siksi aloitimme myös näyttelyissä käymisen uudelleen monen vuoden tauon jälkeen. Vuosi 2005 oli hyvä vuosi Filipille. Ensimmäisessä näyttelyssä Jyväskylässä heltisivät tittelit VET1 ja VSK! Vuosi jatkui suotuisissa merkeissä, ja joka näyttelyssä tuomarit jaksoivat ihailla Filipin kuntoa ja luonnetta, kun huomasivat kissan syntymävuoden. Filip teki korateille erittäin hyvää PR:ää koko vuoden, mutta nyt on eläkepäivien vuoro. Filip pääsee edelleenkin toki matkustamaan, mutta ihan vain huvin vuoksi.

Nuorena kollina Filip oli aikamoinen epeli näyttelyissä. Siitä meillä on kaksi EVAa todisteena. Nyt kun sitä aikaa muistelen, se tuntuu lähinnä vitsiltä. Miten tämä herttainen otus on voinut olla sellainen ”peto”? Hormonit taisivat hyrrätä vähän liiankin kanssa. Niistä hormoneista oli tuloksena myös Narsku, kolmas korattini ja Filipin poika. Narsku on ollut nyky-Filipin kaltainen koko ikänsä. Kerta kaikkiaan kiltteyden perikuva.

Onnea, Filip, uusimmasta tittelistäsi ja hyviä eläkepäiviä!

Toivottaa Sinua Palvova ja Palveleva Omistajasi
Sanna Veijalainen

VUODEN SIITOSKISSA

IP&EC Tatsutan Garion Raja-Rsayah

Om. Outi Niemi,
kasv. Anita Harkki

VUODEN KASVATTAJA

Mythai – Milla Talja

Vuoden kasvattaja -pokaali jämähti vitriinikaappiini jo neljättä kertaa peräkkäin. Saavutus tuntuu hienolta siinä mielessä, että Mythai-kissalassa on varttunut vasta 24 koratlasta. Harvinaisen suuri osa kasvattieni perheistä näyttää siis innostuneen näyttelyissä käymisestä – mistä perinteinen kiitos!

Viime vuonna Mythai-kissalassa syntyi kaksi pentuetta, yhteensä kuusi koratvauvaa. Näistä Frida (Mythai Ubol Pu-ying Pong) ja Gilda (Mythai Wang Kaang Raang) jatkanevat sukuaan jonain päivänä Mythai-nimen alla. Helmi (CH Suchada Chatmanee SaiSoi Kor) puolestaan jätti mammahommat lopullisesti tämän vuoden alussa ja siirtyi nauttimaan lokoisasta kastraattielämästä. Perhe-elämän vetovastuu siirtyi näin Helmin tyttärelle Ansalle (IC Mythai Op Oon Hoo-a Nah).

Paitsi lastenhoito- myös näyttelyrintamalla koettiin monia hienoja hetkiä. Kissalan vanhin kasvatti Antsu (EP Mythai Anahkot Pra Laht) valmistui Eurooppa Premioriksi lokakuussa Tallinnassa. Lisäksi peräti neljä kasvattiani saavutti viime vuonna kategorian paras- tai paras vastakkainen sukupuoli -tuloksen. Asialla olivat pikku-Gildan lisäksi sisarukset Kerkko (EP Mythai Fah Ngern Laa Si Fah), Fasai (PR Mythai Ea Petcha Sa Wahng) ja Ulpu (IP&IC Mythai Hoo-a Jy Glah), joka on koko näyttelyuransa ajan kulkenut voitosta voittoon Espanjan auringon alla.

Suurimman juhlan aika oli kuitenkin elokuussa Rurokin näyttelyssä, jossa kissalan kantaäiti Nysse (EP&EC Poison's Fujin Gin Maihime) valmistui Eurooppa Premioriksi. Samalla koitti aika sanoa hyvästit kilpa-areenoille ja vetäytyä viettämään rentouttavia eläkepäiviä – mikäpä voittaisi päivätorkkuja oman sängyn kerkkovapaalla vyöhykkeellä. Nysse on tällä hetkellä ainoa elossa oleva tuplatittelin saavuttanut korat Suomessa.

Tänä vuonna tarkoitus on saattaa maailmaan muutama uusi Mythai-pentue, joista ensimmäinen syntyi maaliskuun lopussa Elnalle (Dewdrop's Eek Tonahdee) Kirsi Zieglerin luo Espooseen. Myös näyttelyissä aiotaan käydä entiseen malliin. Valtaosa kissalan elämästä on silti ihan tavallista arkea – takaa-ajokisoja, päivätorkkuja tietokoneen näytön päällä ja oksennuksia matolla. Ja siitä arjesta kumpuavat ne kaikkein suurimmat ilonhetket.

Milla Talja

Valmistuneita ja muita näyttelytuloksia

IC Mythai Op Oon Hoo-a Nah oli tuomarin paras ja värin paras Helsingissä 6.1. sekä tuomarin paras Helsingissä 7.1. ”Ansan” omistaa Milla Talja.

PR Melodian doy ngai roop tai oli paras vastakkaisen sukupuolen kastraatti 7.1. Helsingissä. ”Kertun” omistaa Seija Hassinen.

GIC Poison's Yai dek chai oli kategorian paras aikuinen 5.3. Seinäjoella sekä tuomarin paras ja värin paras 11.2. Jyväskylässä. ”Kamun” omistaa Elina Hakamäki.

Kuva: Heikki Siltala

Valmistuneita ja muita näyttelytuloksia

CH Seirene Amarindra valmistui 12.2. Jyväskylässä. ”Alman” omistavat Sari Peltonen ja Outi Niemi.

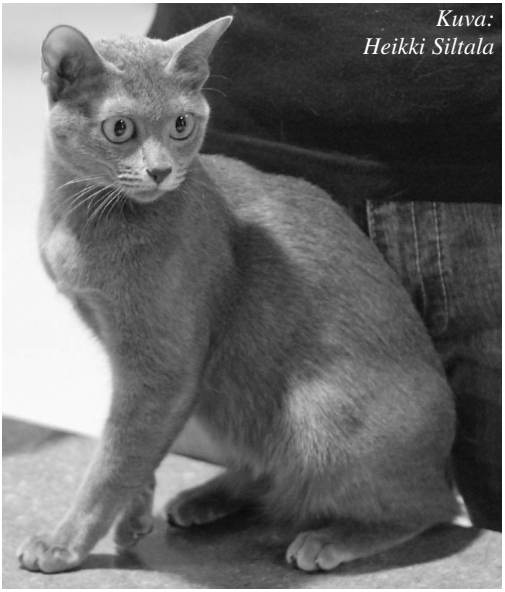
Kuva: Heikki Siltala

Kuva: Heikki Siltala

Mythai Wang Kaang Raang oli värin paras Helsingissä 1.4.06. ”Gildan” omistaa Milla Talja.

PR Mythai Ea Petcha Sa Wahng valmistui Helsingissä 1.4. ”Fasain” omistaa Susanna Svartsjö.

Valmistuneita ja muita näyttelytuloksia

IC Mythai Rahk Mee Rahkah oli värin paras Helsingissä 2.4. ”Armin” omistaa Anita Harkki.

Ruusukkeet ja palkinnot

Suomen Koratrengas ry jakaa näyttelyissä menestyneille korateille ruusukkeita ja palkintoja seuraavasti:

- Pokaali kategorian parhaille ja VSP-korateille
- Ruusuke tuomarin parhaille korateille
- Nauha värin parhaille korateille
- Pokaali EC- ja EP-korateille
- Pokaali GIC- ja GIP-korateille
- Pokaali IC- ja IP-korateille
- Palkinto CH- ja PR-korateille

Lisäksi jaetaan kiertopalkinnot ja diplomit vuoden parhaille korateille.

Mikäli et ole saanut palkintoasi, ota yhteys ruusukesihteeriin!

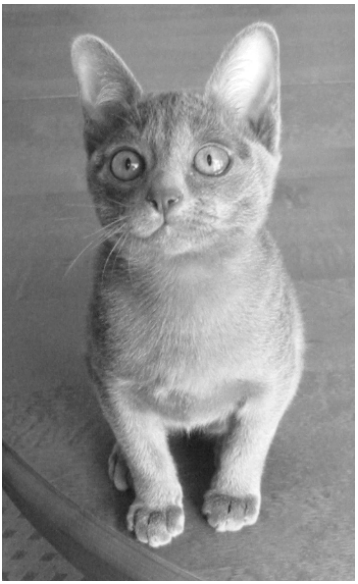

Tatsutan Jina Adita-Gatam oli värin paras ja tuomarin paras pentu Helsingissä 2.4. ”Jinan” kasvattaja on Anita Harkki.

Matkalla

Kuinka Tauno päätyi Suomeen?

Keskustelu uuden kollin tuomiseksi Jenkeistä lähti siitä, kun Tommi Helminen (Bertan ja Igorin isäntä) vuoden 2004 lopulla kertoi mahdollisesta matkastaan Yhdysvaltoihin ja ehdotti, että hän voisi sieltä tuoda koratin tullessaan, jos sen onnistuisi vain jotenkin järjestämään. Suuri kiitos Tommille siis idean alkuun saattamisesta!

Tästä innostuneena aloin tutkia mahdollista tuontia ja etsiä kollipoikaa, jolla on mahdollisimman hyvän sukutaulu. Honeygraham's/Mistyblue-sivuilta internetistä löysinkin Kimberly ja Shirley Grahamin koratteja Pennsylvaniassa. Heillä näytti olevan siitoksessa naaras, Neubi (CH Motrac's Angel of Honeygraham), jonka emo Motrac on tuonti Thaimaasta. Siis aivan jotain uutta meille Suomeen. Uusi kollikin heillä näytti olevan, mutta sen taustasta minulla ei ollut mitään tietoa, joten laitoin Shirleylle sähköpostia ja kysyin, onko heillä kenties tarkoituksena astuttaa Neubi tällä uudella uroksellaan, Captainilla (Thaiglade Capt Jack of Honeygraham), ja millainen on sen sukutaulu. Pian Shirley vastasi ja kertoi, että astutus on juuri tapahtunut. Sukutaulu tuli sähköisenä saman tien. Neubi tuli raskaaksi, ja tuloksena oli kolme pentua, kaksi naarasta ja yksi uros tammikuussa 2005.

Me täällä Suomessa päädyimme siihen, että tuomme tämän kollin yhdessä Outin kanssa, sillä kissahan tulee tuontina jo paljon hinnakkaammaksi – kun jo pelkkä koratin hinta on USA:ssa aika paljon korkeampi kuin Suomessa. Toisaalta riski olisi jaettu, jos jokin menisi pieleen tai ei onnistuisi.

Kuvia pojasta saatiin, ja poika vaikutti olevan siitostasoinenkin. Kaikki mahdolliset paperiasiat hoidettiin, poika rokotettiin ja sirutettiin. Koska Tommi ei ollut tuolloin lähdössä Yhdysvaltoihin, sovimme, että Veijalaisen Sannan mies, Ville, toisi kissan tullessaan työmatkalta Jenkeistä. Kaikki asiat oli hoidettu – Villelle annettu rahaa matkaan, sovittu yöpymisestä New Yorkissa ja varattu vuokra-auto, jotta Ville kävisi hakemassa pojan toukokuun 2005 lopulla Marylandista Shirleyn tyttären luota. Shirley lupasi tulla varta vasten Marylandiin pojan kanssa, sillä ajomatkaa Honeygraham's-kissalaan Pennsylvaniaan olisi ollut huomattavasti enemmän.

CH Motrac's Angel of Honeygraham eli Neubi,
Taunon emo.

Mutta kuinka ollakaan. Viime hetkillä Shirleyltä tuli sähköpostia, että pojalta löytyi kainalosta valkolaikku! Shirley laittoi siitä myös kuvia. Ja niin kauppa oli peruttava, sillä poika ei kuitenkaan ollut siitostasoinen. Tällaisissa tilanteissa ei siis koskaan voi olla varma, tuleeko kissa vai ei – ennen kuin se on Suomessa. Voi sitä harmitusta! Parempi kuitenkin, että valkolaikku huomattiin Jenkeissä, eikä vasta sitten, kun poika olisi ollut jo Suomessa.

Sovimme Shirleyn kanssa, että asiaan palataan, kun samasta yhdistelmästä on tulossa pentuja uudelleen. Uusi pentue syntyikin 10.9.2005, ja siinä oli kolme naarasta ja kolme urosta. Oli siis huomattavasti suuremmat mahdollisuudet saada siitostasoinen kollipoika, koska valinnanvaraakin oli. Kuvia kulki jälleen ahkerasti meille, ja niiden perusteella teimme Outin kanssa päätöksen. Nyt pennut oli tutkittu tarkkaan, ettei yllätyksiä tulisi.

Aluksi näytti siltä, että Sanna ja Ville olisivat menossa New Yorkiin alkuvuodesta 2006, joten puhe oli, että he toisivat pojan tullessaan. Heidän menonsa kuitenkin peruuntui, ja sain yhtäkkiä huomata, että minulla on lentolippu Jenkkeihin. Matkaa en osannut sen kummemmin jännittää, ennen kuin matkapäivä koitti 15.2.06. Silloin vatsassa oli kyllä hieman perhosia.

Lähtö ei sujunut ihan niin, kuin suunniteltu oli, mikä vaikutti myös jatkosuunnitelmiin. Vaikka Sanna kehuikin, että Finnairin lento New Yorkiin toimii kuin kello, niin eipä tällä kertaa – se on kyllä aivan sitä minun

tuuriani. Lento Helsingistä New Yorkiin lähti lopulta neljä tuntia myöhässä koneen hydrauliikan ongelmien ja korjaamisen takia. Sivuhuomautuksena mainittakoon, että samassa koneessa matkusti Conan O'Brien. Harmikseni en saanut nimikirjoitusta (joka olisi voitu myydä ja maksaa sillä kissa). Joka tapauksessa lennon myöhästymisen takia myöhästyin myös jatkolennolta Pennsylvanian Pittsburghiin.

Finnair hoiti kuitenkin hyvin uuden jatkolennon järjestämisen, buukkasi hotelliyön New Yorkissa ja maksoi illallisen ja aamiaisen sekä kuljetuksen seuraavana aamuna kentälle. Minulle jäi vain soittaminen Shirleylle ja Kimberlylle, että tulevat minua kentälle vastaan vasta seuraavana päivänä.

Thaiglade's Capt Jack of Honeygraham eli Captain, Taunon isä.

Valitettavasti minusta ei ollut hyödyntämään oloani New Yorkissa – yöelämään tutustuminen matkan uuvuttamana oli aivan mahdoton ajatus. Pikainen illallinen hotellin ravintolassa ja keskustelu muiden suomalaisten kanssa olivat aivan riittävästi. Nukkumaan kaaduin sikäläistä aikaa puolilta öin, jolloin kello oli Suomessa seitsemän aamulla ja olin valvonut yhtäjaksoisesti vuorokauden verran.

Seuraavan päivän lento sujui ajallaan, ja se oli Pittsburghissa jopa hieman etuajassa. Shirley ja Kimberly olivat minua vastassa, ja 1,5 tunnin ajomatka heidän kotiinsa alkoi. Oli todella mukava tavata heidät vihdoin kaiken keskustelun ja työn jälkeen. Sain myös huomata, että he ovat erittäin vieraanvaraisia ja iloisia ihmisiä, joiden rakkautena ovat tietysti koratit!

Honeygraham's-kissala sijaitsee Pennsylvaniassa, pienessä kylässä nimeltään Normalville. Pennsylvania on hyvin vuorista seutua, ja kissala sijaitsee vuorten välisessä laaksossa. Sain hyvin pian huomata, että puhelin ei toiminut siellä. Talo oli lähes tulkoon keskellä ei mitään, mutta täynnä kissoja. Netti sentään toimi hyvin.

Ensitapaaminen Taunon (Honeygraham's Thahan Bog Pai Rak = rakkauden soturi) kanssa oli hyvin lyhyt. Poika ujosteli melkoisesti, ja muutama päivä menikin, ennen kuin poika suostui kunnolla syliini. Sitten tultiinkin jo vauhdilla leikkimään ja kehräämään. Muutoinkin Shirleyn ja Kimberlyn koratit hieman tuntuivat arastelevan minua, mutta pian ne kuitenkin tottuivat, ja onnistuin ottamaan kuviakin. Kissalassa oli yhteensä (mikäli laskutoimitukseni pitää paikkansa) 14 kissaa: seitsemän korattia, kotikissoja ja singapuria.

Shirley ja Kimberly satsasivat vierailuuni todella paljon, sillä heille oli kunnia-asia saada kasvattinsa Suomeen rikastuttamaan meidän geenipohjaamme. He olivat laittaneet minulle oman huoneen, ja ruoasta en saanut maksaa dollarin dollaria. He myös kierrättivät minua lähikaupungeissa (mm. Greensburg), syömässä Ponderosassa, ostoksilla ja eläinkaupassa. Täytyy sanoa, että niin isoa eläinkauppaa en ole koskaan nähnyt. Se oli samaa kokoluokkaa kuin Prisma-tavaratalot. Muutoinkin kaupat olivat niin suuria ja tavaramäärät niin huikeita, että olin enemmän kuin ihmeissäni valikoimista. Kävimme myös leffassa katsomassa Disney-elokuvan Eight Below. Jenkkipopcornit ovat hyvin erilaisia kuin suomalaiset – niissä on todella reilusti voita.

Honeygraham's-kasvattajat Shirley ja Kimberly, äiti ja tytär.

Keskustelimme Shirleyn ja Kimberlyn kanssa paljon korateista ja kasvatuksesta. Tietysti kerroin heille myös Suomesta, josta heillä ei ollut juuri minkäänlaista käsitystä. Kylmää ja paljon lunta lienee

se ajatus, mikä heillä oli. Suomi-tietouden lisäksi he saivat minulta tuliaisina salmiakkia, Fazerin ja Brunbergin suklaata sekä Lakkalikööriä.

Aika kului nopeasti, ja kotimatka alkoi lähestyä. Viimeisenä iltana hyvästelin Shirleyn toisen tyttären Michaellen ja Kimberlyn, sillä minun ja Shirleyn oli tarkoitus lähteä jo ennen aamuviittä ajamaan kohti Pittsburghia. Tulossa oli pitkä matka niin pienelle Taunolle kuin minullekin. Matka Pittsburghiin sujui mukavasti, ja Tauno oli suhteellisen rauhallinen muutamaa itkuhetkeä lukuun ottamatta. Shirley saattoi meidät turvatarkastukseen asti, ja toivotin niin Shirleyn kuin Kimberlynkin tervetulleeksi Suomeen vastavierailulle.

Lento Pittsburghistä New Yorkiin sujui hienosti. Tauno oli suhteellisen rauhallinen, ja vain muutama ”miu” kuului kopasta. New Yorkin La Guardian kentältä jatkoimme keltaisella taksilla kohti JFK:n lentokenttää. Kello oli vasta noin 11, ja lento Suomeen lähtisi vasta kello 18. Sellaisen tavaramäärän kanssa ei voinut ajatellakaan lähtevänsä katselemaan New Yorkia, joten aika piti kuluttaa kentällä. Kaiken lisäksi Finnair avasi tiskinsä vasta kello 14, joten siihen asti mukana kulkivat kaikki matkatavarat isoa matkalaukkua myöten. Pääasiassa istuskelimme Taunon kanssa ravintola-alueella, ja aika meni ihmismäärää seuratessa ja lounastaessa. Tarjosin tietysti myös Taunolle mahdollisuuden ruokailuun ja juomiseen sekä toki vessa-asioille, mutta poloinen oli niin jännittynyt ja stressaantunut, että mikään ei kelvannut. Tässä vaiheessa poika oli kyllä suhteellisen hiljakseen kuljetuskopassa...

Lopulta pääsimme Finnairin lennolle kohti Helsinkiä. Matka oli tietysti pitkä, mutta huokaisin helpotuksesta, kun se vihdoin viimein alkoi ja lento oli ajoissa. Ilman haavereita en kuitenkaan selvinnyt, sillä käsimatkatavat painoivat sormiani niin kovin, että tuloksena oli hermovaurio. Yksi sormi jäi tunnottomaksi. Sormen pää edelleen tunnoton pieneltä alueelta (suurin kiitos kuuluu kaiketi 3,7 litran kissanpissan neutralisointiaineelle!), mutta toivon mukaan se asettuu ajan kuluessa.

Alkumatka sujui suhteellisen rauhallisesti. Kurjin osuus alkoi Grönlannin yläpuolella, jossa oli noin tunnin ajan turbulenssia, ja kone täristi melkoisesti. Tauno huusi ja metelöi eikä rauhoittunut enää loppumatkalla. Tällöin oli yö, joten kaikki koneessa ymmärrettävästi halusivat nukkua – mutta lähimpiä ihmisiä Tauno kyllä valvotti. Saatiinpa oikein venäjänkielisiä sadatuksiakin, mutta minkäs teet. En voinut muuta kuin sanoa, että olen pahoillani. Lisäksi yksi kissahenkinen nuori nainen tuli katsomaan, miten kissa jaksaa ja onko sillä kaikki hyvin. Lentoemoilta tuli kyllä ystävällisiä sanoja ja kannustusta. Pojan otin välillä myös syliini ajatellen, että se

auttaisi, mutta kattia kanssa. Taunon ääni vain nousi, ja saimme lisää tuimia katseita. Ei auttanut kuin laittaa poika takaisin kuljetuskoppaan ja peitellä huovalla – mikä jonkin verran auttoikin – mutta raskasta oli poloisella. Ruoka ja juoma eivät maistuneet edelleenkään, eikä poika tehnyt tarpeitaan koko matkan aikana. Itsekään en osannut nukkua.

Olo oli mitä riemastunein, kun viimein aloitimme laskeutumisen Helsinkiin. Itse olin jo melkein kotona, mutta Taunon matka jatkui vielä hetken. Outi oli meitä vastassa lentokentällä ja jatkoi Taunon kanssa saman tien bussilla Raisioon. Itse otin taksin kotiin ja ajattelin nukkua pienen hetken väsymystäni pois. Olihan matkamme kestänyt jo lähes vuorokauden – ilman unta. Pieni hetki venähti kuudeksi tunniksi, minkä jälkeen pidin itseni lähinnä väkisin hereillä kolmisen tuntia, minkä jälkeen kaaduin yöunille – kymmenen tuntia! Matkasta ja aikaerosta toipumiseen meni useita päiviä.

Väsyneenä mutta onnellisena saatoin kuitenkin todeta, että matka meni kaiken kaikkiaan hyvin. Vietimme mukavia hetkiä Shirleyn ja Kimberlyn kanssa. Oli ilo vierailla heidän luonaan, ja majoitan heidät mielelläni, jos he päättävät joskus Suomeen tulla.

Milla Pyötsiä
Dewdrop's-kissala

Tauno eli Honeygraham's Thahan Bog Pai Rak. Nimi tarkoittaa rakkauden soturia.

Tikkurilan ihmiskissat

Kuka muistaa vielä takavuosien menestyselokuvan Kissaihmisiä, johon muun muassa David Bowie oli tehnyt musiikin? Elokuvassa ihmiset muuttuivat tietyissä tilanteissa kissoiksi. Miksipä asetelma ei toimisi toisinkin päin...

Seuraillessani kerran viime keväänä kahvipöydässä lähellä astelevan Hiiru-kissan iästään huolimatta luontaista kauneutta ja ylväyttä, jotenkin tuli mieleeni vastaava ihmishahmo. Nainen, joka on arvokkaasti vanhentunut, on edelleen tyylikäs ja luonnollinen, on tietenkin entinen missi, tv-kuuluttajana ansioitunut Teija Sopanen.

Vertaus herätti Seijassa hilpeyttä ja huvitti kovasti muitakin, ja asia unohtuikin joksikin aikaa, kunnes eräänä iltana kissojen touhuiluja seuratessamme aloimme miettiä, minkälaisia persoonia he olisivat ihmisinä.

Hiiru, tuo kissojen kissa, on tietenkin tuo arvokas, ylväsryhtinen, kauniisti ikääntynyt lady, jota kaikki muut ansaitusti kunnioittavat.

Lilli – ilmetty italialainen mamma.

Lilli, tuo lutuinen, niin ikään jo ikääntynyt, on tietenkin italialais-tyyppinen ”mamma Rosa”, hieman pyylevä aina perheestään ja varsinkin ruoanlaitosta huolehtiva äitihahmo, jolla on aina esiliina vyötäröllään ja tietysti huivi päässään. Tämä mamma jaksaa ahkeroida keittiössä ruokkiakseen suuren perheensä aikamies-poikineen, miniöineen ja lapsen-lapsineen, laittaen pastat, pizzat sun muut herkut. Laaduntarkastus valitettavasti on tuottanut hieman ylimääräistä ympärysmittaa.

Elsi, tuo niin lähellä mutta kaukana, sievä pieni söpöläinen, koviakin kokenut, on nuoruutensa hurjien vuosien jälkeen jämähtänyt miehistä piittaamattomaksi vanhaksi-piiaksi. Hän on ammatiltaan

tietenkin kirjastonhoitaja, joka viihtyy niteittensä maailmassa suhtautuen kuivakiskoisesti asiakaspalveluun, mutta tekee kuitenkin sen mikä on välttämätöntä, ei yhtään enempää. Kotiin päästyään hän tekee omat pienet kotiaskareensa ja sulkeutuu naistenlehtien maailmaan, salaa mielessään haaveillen suuresta rakkaudesta, jonka tavoittelemisesta hän on kuitenkin ihan omaehtoisesti luopunut.

Kerttu, tuo hurmaava kaunotar, on ilmiselvästi hieman boheemi, korkeasti koulutettu – mitä ilmeisimmin juristi läppäri kainalossaan. Hän pitää äärimmäisen hyvää huolta itsestään ja ulkonäöstään, harrastaen muun muassa telinevoimistelua ja aitajuoksua. Oikeudenistunnossakin hän saattaa väliajoilla vaihtaa vaatteensa yhdistellen rohkeasti eri tyylejä, mutta on silti äärimmäisen huoliteltu ja viimeisen päälle muodikas. Tukka saattaa olla huolettomasti mutta harkitusti hieman sekaisin, tai sitten tyylikkäästi ylös sidottu.

Juulia, tuo nuorimmainen, varsinainen villikko, täynnä kapinaa, aina eri mieltä, kuitenkin pohjimmiltaan kiltti ja hyvätapainen, on punkkari. Kirppisvaatteet ovat must, päävärinä musta, mutta hän yhdistelee siihen mitä erikoisimpia papukaijan kirjavia huiveja ynnä muita yksityiskohtia. Tukka on miten milloinkin, ei kuitenkaan irokeesi, koska hän on kuitenkin tietoinen ulkonäöstään ja kauneudestaan. Jalkineina ovat ehdottomasti traktoripohjaiset maihinnousukengät, joiden nauhat on tietoisesti jätetty auki. Juulia soittaa bassoa poikien bändissä. Bändi on poikien perustama, mutta Juulian tultua mukaan ei ole ollut epäselvää, kuka orkesteria johtaa – Juulia.

Näitä pohtineet Esa ja Seija

Kerttu – kaunotar uraputkessa.

Tällä palstalla Thaimaan kuningatar kertoo elämästä koratvaltakunnassaan ja kommentoi ajankohtaisia korva-asioita.

Pomon paikka

”Henkilökohtainen avustajani kertoi päivänä muutamana, että Palvelijoiden Yhdistys – jota he jostain syystä kutsuvat Koratrenkaaksi – on taas jakanut pokaaleja ja diplomeja aristokraattisen sukukuntamme niin sanotusti parhaille edustajille. Korostan ilmaisua ’niin sanotusti’, koska mitäpä palvelusväki paremmuudesta tietää. Heidän kriteerinsä näyttelyineen ja standardeineen ovat vihreän silmän vinkkelistä niin kovin pinnallisia. Onko sillä niin suurta merkitystä, kenen hännässä on sentti enemmän mittaa ja kenen leuka on toimitettu Thaimaasta tänne Suomeen asti? Ei ole, jos meiltä asiantuntijoilta kysytään.

Uljaan klaanimme todellinen parhaimmisto ei tarvitse moisia missinmittoja. Valta ja voima kulkevat meillä veressä ja geeneissä. Niin, sanon meillä, koska olen itsekin syntynyt ja kasvanut tuohon kissojen ehdottomaan eliittiin, korattien siniseen aatelistoon. Minä olen Thaimaan kuninkaallisten huonetta ja sukua, siis Kuningatar itsekin. Henkilökohtainen avustajanikin tietysti myöntää tämän auliisti ja kutsuu minua kunnioittavasti Maailman Johtajaksi. Vain joskus pieninä sinisinä hetkinä minut valtaa outo tunne, kun

hän kumartuu silittämään minua ja kuiskaa hymyillen, että olen jumalasta seuraava, tai ehkä itse jumala… Mutta tämähän on totuus, jonka tiesivät jo muinaiset egyptiläiset – viisaudessaan he palvoivat kunnioitettavaa sisartamme Bastetia. Hmm. Jumalatar kuulostaa kyllä aika hyvältä.

Meitä synnynnäisiä johtajia on kuitenkin ihan turha kadehtia, sillä vastuu painaa raskaana kuin herkkujen ääressä viihtynyt kastraattikolli – ja se ei muuten ole ihan vähän. Jokapäiväisten puhdistautumisriittienkin keskellä on pidettävä huolta arvokkuutensa säilymisestä, ja ihanaiset päiväunet ovat usein vain niin sanottua koiranunta (mikä kummallinen ja tökerö ilmaisu!). Omasta valtakunnastakin saattaa nimittäin löytyä uhkarohkeita hulluja, jotka eivät ymmärrä asemaansa – ja henkilökohtaista parastaan.

Niin kuin nyt Prinsessa G. Tämän tyllerön kotikasvatus on joko ollut tavattoman välinpitämätöntä, tai sitten kyse on tilapäisestä nuoruusiän kapinasta, joka saa voimansa villistä luonteenlaadusta. Olen taipuvainen uskomaan jälkimmäiseen vaihtoehtoon, sillä näen omin silmin, että Prinsessa G:n äiti yrittää kyllä parhaansa saadakseen jälkikasvunsa ruotuun. Villikon röyhkeyteen ei kuitenkaan tehoa mikään: juuri kun olen vaipumassa sulounille silkkilakanoille, tämä kiusanhenki rojahtaa kimppuuni takavasemmalta, käpälät ojossa ja hampaat tanassa. Kaiken huipuksi yleensä niin vakuuttava murinani ei tunnu tehoavan lainkaan, vaan välttyäkseni vastentahtoiselta painiottelulta minun on kutsuttava henkilökohtainen avustajani paikalle. Onneksi hän ymmärtää minua pienestäkin vinkistä ja poistaa Prinsessa G:n yleensä nopeasti lähettyviltäni. Sen jälkeen voin hyvin mielin asettautua tyynylle nukkumaan ja suoda avustajalleni lempeitä katseita. Täytyyhän palvelusväestä pitää huolta.”

Kissankielestä kääntänyt
Milla Talja

Kissan terveys

Plasmasolustomatiitti

Otsikon sanahirviö tarkoittaa suutulehdusta (stomatiitti, stomatitis), jossa koko suun limakalvolla, myös ikenissä, on verestäviä haavaumia/rakkuloita. Aiheuttajaa ei tarkkaan tiedetä, mutta epäillään, että kyse olisi allergisesta reaktiosta hampaisiin kertyvälle plakille. Tulehduskohtaan kertyy plasmasoluja, mikä yleensä tarkoittaa sitä, että kissan immuunijärjestelmä toimii tehokkaasti.

Oireita ovat verestävät, punaiset ienrajat, haavaumat suun limakalvolla ja nielussa, syömisvaikeudet ja siirtyminen suosimaan pehmeää ruokaa, laihtuminen ja turkin huono kunto. Stomatiitti ei ole sama, kuin tavallinen ientulehdus, jossa ien on tulehtunut lähinnä posken puolelta. Stomatiitissa tulehdus on levinnyt hampaan ympärille ja suuhun ilmestyy haavaumia ja verestäviä rakkuloita. Suu on myös hyvin kipeä, ja kissa voi käyttäytyä hermostuneesti tai aggressiivisesti. Kissan suuhun sattuu, kun se syö, juo tai esimerkiksi haukottelee. Se sähisee "itselleen" ja saa kummallisia hepuleita. Kaikenlainen stressi pahentaa oireita.

Tärkein perinteinen hoito on hampaiden pitäminen puhtaina. Kun niihin kertyy plakkia, se on poistettava. Itse olen käyttänyt 6 viikon puhdistusväliä. Samalla kissat saavat kortisonia pistoksena ja antibioottikuurin. Clindamycin-kuuri kestää yleensä 10 päivää. Tehokkainta olisi poistaa hampaat, mutta siihen omistajat ovat kuulemma harvoin valmiita. Omilta kissoiltani on kummaltakin poistettu tähän mennessä pari poskihammasta.

Stomatiitin hoitoon käytetään myös interferonia, joka on alun perin kehitetty syöpäpotilaiden hoitoon. Pistoshoito on kallista, mutta 30 prosenttia kissoista hyötyy siitä ja voi olla oireettomia jopa vuoden ajan. Jos interferoni toimii, maksaa se itsensä takaisin nopeasti jatkuvien eläinlääkärikäyntien vähetessä merkittävästi.

Kissoistani Melody (s. 1995) ja Filip (s. 1994) kärsivät stomatiitista. Melodya on hoidettu jo kaksi vuotta ja Filipiä reilu vuosi. Molemmat voivat paremmin, Filip varsinkin. Olen sopinut eläinlääkärin kanssa, että seuraavaksi kokeillaan interferonia. Kummankin kohdalla ensimmäinen oire, jonka huomasin, oli käytöksen muuttuminen ja syömishankaluudet.

Katsokaa kissojenne suihin silloin tällöin. Jos ikenet punoittavat tai suun limakalvolla näkyy haavaumia, viekää kissa eläinlääkärille. Suun terveys on tärkeä asia kaikkien kissojen elämänlaadun kannalta. Tavallinenkin ientulehdus tai plakin kertyminen täytyy hoitaa. Jos ette saa itse tarkastettua kissanne suun kuntoa, pyytäkää eläinlääkäriä tekemään se. Mitä aiemmin suun ongelmat huomataan, sitä parempi on hoidon ennuste.

Seuraavassa linkkejä englanninkielisille sivuille, joilla kerrotaan lisää stomatiitista. Niiltä löytyy myös havainnollisia kuvia suuoireista. Ne luettuani olen entistä vakuuttuneempi interferonihoidon aloittamisesta. Samalla tulin siihen tulokseen, että kortisonia tulisi välttää, ainakin pitkäaikaista käyttöä. Vaikka se aluksi näyttääkin auttavan, kuten esimerkiksi Melodyn kohdalla kävi, palaavat oireet ajan kuluessa. Lisäksi kortisonin pitkäaikaiskäytöllä on monia sivuvaikutuksia, kuten diabetes. Parempi olisi eräiden tutkimusten mukaan käyttää Metacamia klindamysiinin ja interferonin rinnalla. Lisäksi ruualla on todennäköisesti vaikutusta hoidon tuloksiin. Erään tutkimuksen mukaan ainoa meilläkin saatavilla oleva stomatiitin hoitoon sopiva ruoka on Hill's a/d. Siihen taidetaan meilläkin nyt siirtyä, kunnes suut ovat paremmassa kunnossa. Tosin senkin kohdalla täytyy muistaa kohtuus. Ei sitä kissalle voi ainoana ruokana kuukausikaupalla antaa. Viikon–parin kuureina olen ajatellut sitä kokeilla.

Muistutan vielä lopuksi, että en ole eläinlääkäri. Tietoni ja mielipiteeni perustuvat parin viime vuoden aikana keräämiini kokemuksiin omista kissoistani. Olen lisäksi lukenut stomatiitista internetistä ja keskustellut parin eläinlääkärin kanssa.

http://www.dentalvet.com/vets/cats/LPGS.htm

http://www.veterinarydental.com/veterinarians/flps.php

http://www.dr-addie.com/stomatitis.html#cause

Sanna Veijalainen
Melodian-kissala

Pennut ja siitosurokset

Suomen Koratrenkaan pentuvälitykseen ja tälle palstalle otetaan vain sellaisia pentuja, joiden vanhemmat on testattu FELVin varalta. Kissat olisi hyvä testata vähintään kaksi kertaa ja todeta FELV-negatiivisiksi. Uusintatestausta suositellaan vuosittain mikäli kissa on tekemisissä kissalan ulkopuolisten kissojen kanssa. Jos kissa on testattu vain kerran, saa testi olla enintään vuoden ikäinen. Lisäksi edellytetään, että kaikki kissalan kissat on testattu ja todettu FELV-negatiivisiksi.

Jos kaikkia kissalan kissoja ei ole testattu, tulisi kissan testaus suorittaa kuukautta ennen astutusta. Samalla on huolehdittava siitä, ettei kissa testauksen jälkeen ole tekemisissä testaamattomien tai testissä positiivisiksi todettujen kissojen kanssa. Lisäksi suositellaan kissojen testaamista FIV:n varalta kertaalleen.

Syntyneitä pentueita

Phai-Lin-pentue 14.1.2006
i: GIC Lucky Uffe
e: Phai-lin Jao-ying
Bpra maat, uros
Beerk baan uros
Bpra thap jai, uros
Kasvattaja: Tiina Patja

Catfever's-pentue 7.2.2006
i: Pipsa's Chaou-Nah
e: Melodian ti rak suei
En-shen-lian, uros
Fan-cong-hui, uros
Gen-rang-jiu, naaras
Kasvattaja: Virpi Mäkelä

Pipsa's-pentue 10.2.2006
i: GIC Lucky Uffe
e: Artist's Jit Jow-Yeeng
1 naaras
Kasvattaja: Anne Roininen

Tiny-pentue 26.2.2006
i: Melodian Singto Chai
e: CH Tiny Bpah-teeun Songsuda
3 urosta & 3 naarasta
Kasvattaja: Tomi Pahkala

Mythai-pentue 29.3.
i: Melodian Singto Chai
e: Dewdrop's Eek Tonahdee
Aroon Chock Dee Chet, uros
Kasvattaja: Milla Talja

Pentuja odotettavissa

Steptoes's-pentue
i: Tiny chai sot
e: Melodian Mi Lom Mak
Kasvattaja: Seija Hassinen

Pennut ja siitosurokset

Siitosurokset

GIC Poison's Yai dek chai
i: CH Melodian pa yah yahm eek
e: Poison's O Gaht Chalerm
Om. Elina Hakamäki, p. 040 761 5744

Pipsa's Chaou-nah
i: GIC Lucky Uffe
e: Artist's Jit Jow-Yeeng
Om. Milla Pyötsiä, p. 050 302 6588

Melodian Singto Chai
i: Poison's Tee-ang Keun Pahn
e: Melodian gut niw tow
Om. Laura Ekström, p. 044 518 1341

Dewdrop's Chaisai
i: CH Melodian pa yah yahm eek
e: CH Dewdrop's Q-Suda Charunee
Tied. 040 502 5276 / Annika Hissa

Tiny chai sot
i: GIC Poison's Yai dek chai
e: CH Primprau´s Wai Ya Wun Jai
Om. Erja Lehtinen, p. 040 562 6276

HUOM! Jos haluat uroksesi siitos-uroslistalle, ilmoita kissan koko nimi, kissan vanhempien nimet sekä omistajan nimi ja puhelinnumero pentuvälittäjälle kirjallisesti tai sähköpostilla!

Palautusosoite:
Milla Talja
Rusthollarintie 13 G 55
00910 HELSINKI

KESÄTAPAAMINEN UUDESSAKAUPUNGISSA 22.-23.7.

Perinteinen Koratrenkaan kesätapaaminen pidetään tänä vuonna jälleen Uudessakaupungissa, Vohdensaaressa. Aiempina vuosina mukana olleet tuntevat jo paikan, joka on iso huvila meren rannalla noin 10 minuutin ajomatkan päässä kaupungin keskustasta. Rannasta löytyy sauna, uimaan pääsee ja nukkumatiloja on riittävästi. Patjoja voidaan tarvita osallistujien määrästä riippuen.

Osallistumismaksuna peritään 10 euroa paikan päällä. Ne, jotka eivät yövy, maksavat 5 euroa. Yhdistys hankkii ruokatarpeet lauantain lounaalle, iltaa varten (makkaraa yms.) ja sunnuntain aamiaiselle sekä ruokajuomat. Kukin tuo itse muut juomat. Myös omaa grillattavaa voi ottaa mukaan.

Paikka on varattuna meille sunnuntaihin kello 14:ään saakka. Perinteisesti olemme aloittaneet lauantaina puolen päivän jälkeen lounaalla. Myöhemminkin voi liittyä seuraan.

Toivottavasti mahdollisimman moni teistä pääsee mukaan!

Ilmoittaudu viimeistään torstaihin 20.7. mennessä allekirjoittaneelle. Minulta saa myös ajo-ohjeet.

Sivulta http://uusikaupunki.fi/index.php?id=14 löytyy Uudenkaupungin kartta. Valitkaa mittakaavaksi 8x8 km, niin näette Vohdensaaren kartan vasemmassa yläkulmassa. Paikka on keskustasta luoteeseen päin. Nähdään Uudessakaupungissa!

Kesää odotellessa,

Sanna Veijalainen
puhelin 044 525 0708
melodian@netti.fi